

ELŐFIZETÉSI ÁRAK.

Helyben halottnál fordítva:
Férfi évre 8 ft. — kr.
Péld évre 4 — —
Nagysej évre 2 — —
Férfi évre 9 ft. — kr.
Péld évre 4 — 50
Nagysej évre 2 — 25

Egyes szám ára 1 kr.

* kapható a kiadótól valóban és
Grass G. lottógyűjteményéből.

BRASSÓ

POLITIKAI ÉS TARSADALMI NAPILAP.

Bérmendolton levélnek nem fogad

latnak el.

HIRDETÉSEK DÍJA:

3 hasznos görögmondó-sor V, annak
helye 7 kr. Nagyobb és több-
szori hirdetéseknek kedvezmény.
Minden egyes hirdetésnek után
meg külön 50 kr. költségű
földszelvény.

Nyitási költségem sor 15 kr.

Hirdetéseket és nyitási cikkeket
dija előre fizetendő.

Földszelvények:

Dr FELSŐ AKÓS
ügyvéd.Dr WEISZ IGNÁCZ
ügyvéd.

Maurer főispán affairje.

Maurer Mihály, ki ez idő szerint még
— de már nem sokáig — főispánja várme-
gyéneknek, jónak láttá, miután a lovagiaság
legprimitívabb felfogásáról eklátás bizonyíté-
kot adott — megmentődzésére — általa-
nosan ismert görbe szövevény útján a „Bras-
sói Magyar Ujság”-hoz folyamodni.

Hogy Maurer azon lapozof fordul védel-
mével, a mely direkt ellene alapítottat és
a mely őt eddig gyalázta, helyesnek talál-
juk, mert illenek egymáshoz.

Az különben egészen közömbös, hogy
Maurer honnan védekezik, azon reformatus
templom tornyáról-e, mely szerinte vesze-
delmes magásra építetett, avagy egy sze-
métdombról, — a kérdés csak az, hogy mi-
ként és mivel védekezik.

Tisztessege ember, ha elhamarkodás-
ból, idegességéből, megsejtők parvasztásból
vagy sértett hisübségből hibát követ el, be-
szokta látni hibáját, és tiszteségtudása sem
engedi meg, hogy a tényállást elferdítve,
hazudjék.

Nekem — miután a köztem és Maurer
között lefolyt jelenetnek tanuja nem volt,
— könnyű lett volna, ha Maurer módszer-
t követem, azt híresztelné, vagy írái lapom-
ban, hogy Maurerrel szemben a használt sértő
kifejezése miatt azonnali kellő elégtételt
vettem, a mikor oly válsztat adtam neki,
mely bizonyára hosszabb ideig esengett föl-
leiben; nem tettem, mert én Maurernek,
midőn a „szemtelenség” szót kijegyezte és
én azt visszatámasztottam, megmagyarázván neki
hogy egy főispánnak kutyakötelessége min-

denkit meghallgatni, mert azért fizetjük, —
a kellő tiszteességet adtam meg, a melyvel
nem neki, de magamnak tartoztam, és mert
nemen nincsen szükségem megmentődzésre
és hazugságra.

Maurernek erre szüksége van; és minő
hazugsághoz folyamodik! Arról értesíti hite-
lesen hivatalos „oberleibjournál”-t, —
mely azonban nekem még mindig az ellen-
kező — hogy „én őt személyesen és lové-
lileg már régibb idő óta ostromlom, hogy a
lap részére szubvenziót eszközöljön ki, mire
ő soha sem tanusított biztató magatartást,
és hogy mikor csütörtökön utoljára és ismé-
telten fölmentem hozzá, ő szavakra fakadt:
„Az már mégis szemtelenség, a mit velem
szemben elkövet; tudja meg tehát még egy-
szer és utoljára, hogy a szubvenzióból nem
lesz semmi” és hogy én szó nélkül távoztam.

Hát ez szörő-szóra hazugság.

Én a „Brassó” szerkesztését múlt év
december havában vettem át. Azóta 9 hó-
nap telt el és Maurerrel ezen idő alatt leg-
fennebb osztor vagy natször értekeztem ta-
káskán, ezen kívül soha sehol, mert hiszen
egy-két katonatisztben kívül soha senkivel
nem láta az ember az utczán az affairjeig,
azóta persze nem igen jár egyedül.

Ezen őt-lat érintkezésre reafogni akarni,
hogy „ostromlás”, ostoba felfogás lehet csak,
de megjegyzem, hogy ostromlásról azért sem
lehet szó, mert én igen jól tudom, hogy az
áltilfogos szubvenzió nem Maurertől függ,
nemcsak, de azt is tudom, hogy ő legke-
vesébb tud szubvenziót kieszközölni, hiszen
gróf Bethlen főispán is, kire a miniszterium

mégis csak inkább hallgatott, csak saját
zsebéből tudhatta a „Brassó”-t annak idején
szubvenzionálni.

Ezért nevéstössé „biztató” magatartás-
ról is szólni, mert hiszen nekem a Maurer
biztatására, annak a Maurernek a biztatására,
a kire a kormány rég nem ad semmit, —
soha szükségem nem volt.

Az pedig aljas, kitekert nyaku hazug-
ság, hogy a „B. M. U.”-ban reprodukált sza-
vatok használtá, mert Maurer a nyilatkozat-
omban közzétett kijelentésre ragadtatta
magát és arra én igenis meglegettem nek
ugy, a mint azt Rucsi postamester korában
megszokhatta.

Feltéve azonban, de meg nem engedve,
hogy Maurer azon szavakat használtá, me-
lyek ferde szövevényben elferdítve reprodu-
kálatnak, hát honnan veszi Maurer mint
főispán ahhoz a jogot, hogy velem, mint
független polgárnak, a ki egy, a közérdeket,
a kormányt és a kormánypártot ezen expo-
nált helyen egyelőre támogatni lap érdekében
nozza, — mint a ki itt ugyanezen erueke-
ket képviselni hivatott — többször is jár-
lok, a „szemtelenség” szavával illessem,
mikor nekem jogom van hozzá közöngyben
eerszer elmenni és ő engem fogadni köte-
les, mert ezért fizetnek neki évenként 4000
forintot; és a mikor, ha engem közöngyben
meg nem hallgat és a közöngyben el nem
jár, legfeljebb nekem lehet jogom a „sze-
mtelenség” szót szeméi közé vagni.

Hogy én nem kunyoránál és hajlongani
mentem hozzá, ez sérthette a Rucsi posta-
mesterből lett főispánt, kinek a főispáni mel-

TÁRCA.

Tanév kezdetén.

Brassó, 1894. szept. 7.

— Szerzusz, Guszt! Hogy vagy, öreg?

— Szerzusz, Déneske!

Ez volt az első, mit szeptember 1-én buza-
sori lakosom előtt hallottam.

— Szerzuszot, fiuk!

— Hát te is itt vagy már?

E közben még egy dék csatlakozott hoz-
zánk, kit eddig nem ismertem.— Ajánld el kollégámat! M. József —
W. Guszt! — ez itt meg Selh. Gyula.

— Örülök.

Következők észintézés, „szerzusz”
mondás és togozódás.Egyik kollégám ajánlatára a gimnázium
felé tartunk.Míg társaim a vakációzók kellemei-
és kellemeiségeiről beszélnek egymáshoz, én az éle-
nőlkézetet a könyvkereskedők és iskolák előtt ve-
szem szomgyúra.A könyvkereskedések zsufoltva vannak. Míg
Himeses bácsi máskor oly udvarias és nyájas,
ma durva, majdnem gorbomba. De azt nem lehet
rossz néven venni, mert az apró diákoknak olylármat csapnak, mintha legalább is Nothnagel
bácsi professzor tanítványai volnának.

Menjünk tovább.

Lépten-nyomon üdvözlők egymást a rég nem
látott társak. Itt egy IV. oszt. gimnázista nagy
bőstén osztogatta a jó tanácsokat egy III. oszt.
középiskolának; ott egy falusi mámi vezeti leány-
káját és biztatja, hogy csak tanuljon jól, majd
vasárnap megint bejön a városba és akkor ha-
rozni fessz mézeskalácsot. Egy a vicinális vasu-
nál alkalmazott kalauz oly büszkén néz I. gim-
názista fiára, mintha biztosan tudná, hogy fiából
kereskedelmiügyi miniszter lesz; az öreg gazda
amint megelégszik, ha Jóska fia pap lesz — így
akarja azt az anyóka.

Igy megy ez végig, egészen a gimnáziumig;
mindenütt egy és mégis mindig más képet látunk.
De most az iskola előtt egyszerre megváltoz-
ta a jelenet. Tizen is nyulnak egyszerre a ke-
zen után, tizen is kiáltják: „Szerzusz, Gyula”,
és huszan is mondják az „Isten hozott”-at —
azt is nem azt kérdezik: „Hogy töltötted a va-
kációt?”, hanem azt, hogy „be vagy-e már itál-
kozva?”, a mit jó magyarul úgy mondanak:
„be inskríbáltva”.

Felmegyünk tehát az igazgatóhoz, beinskri-
báltuk magunkat, és a befizetett tandíjra a
nyugtát átvéve, megint megérünk.

A lépcsőről nagyzerzetűl át lehet tekinteni,

mint állának a tanulóak a nagy udvarban, tarka
csoportokat képezve, és mint kereskednek régi,
használt könyvekkel. A nagyobb osztályba járó
diákok a család könyveit a kisebb osztályba járó-
knak. Egy-két hatosért három óra hosszát is
elkalkuszak és végre is kitűnik, hogy a vetőnek
50 krajczárral kevesebbé lett a penze. Csak most
hallani még az ilyen diákokéknál oly gyakran
hallgatnánk mondást, hogy: „Beszletszavamba!” leg-
később holnapután megadom.”

Holnapután? Delogy adta még az 50 kraj-
czárt, Elfelejtette.— No de nem baj, még várak holnapig. De ha
holnap meg nem adod, Isten bizony fájlejen-
telek ...

Tovább azonban nem jön, mert azt akarta
mondani, hogy feljelenit az osztálytanárnak, de
még nem tudja, ki lesz az. Erre aztán elfelejté
az 50 krajczárt és meggy hamar egy másik tár-
sához, hogy kérdészködjék: ki lesz az osztály-
tanár?

Most már az egész konverzáció a tanárok
körül forog. Örülnek, hogy ez meg az a tanár
tanítja ezt meg azt a tantárgyat; némelyek be-
szokodnak, hogy nem X. tanár ur lesz az osz-
tályfőnökük; kritizálnak, hogy Y. tanár ur ilyen
meg amolyan szigorú; egyesek hirdetik, hogy Z.
tanár ur ugyan nem szokott sokat lármázni, de
a szekundátok csak úgy írja a noteszébe! Utó-

tósság fejébe szállott, de hát nekem arra okom sem volt, mert én előtte is kijelentettem, hogy én munkámat nem kívánom a kormány által fizettetni, a szubvenziót szívesem névze a leglátározottabban visszautasítottam és most én vele mindig csak a lapnál netán jelentéket fedezése tekintetében tárgyaltam.

Azt a kijelentést pedig, hogy „nem lesz szubvenzió”, pláne nem tehettem, mert a szubvenzió nem tőle függ és mert azt, ha kell, nála nélkül inkább kieszközölhetem én, mint ő nála nélkül.

Arra pedig, hogy minő brutális nevelatlenség is rejlik Maurer eljárásában, még visszatérek.

Dr. W. I.

Az interparlamentaris konferencia.)

Hága, szept. 7.

Az interparlamentaris konferencia tegnap véget ért. Délután 10 órákor összejöttünk még a hollandus első kamara helyiségeiben, hogy az évi budgetet tárgyaljuk és megbizuk a Bernben székelő permanens komitét, hogy a folyó ügyeket a jövő évi nagygyűlésig vigye. Az 1896-iki országgyűlést augusztus végén Brüsszelben lesz, az 1896-iki pedig Budapestban. A mikor az utóbbi meghívást előterjesztett, eskis a román képviselő, Urechia szözl elenke, azaz ő sem ellenzte nyíltan, csupán azt mondotta, hogy reméli, hogy addigra a kedélyek annyira le fognak csillapodni Magyarországon, hogy a románoknak is lehetséges lesz Budapestre menni. A többi 14 állam képviselője mind örömmel fogadták a meghívást és készségesen járultak hozzá, hogy az 1896-iki kongresszus Budapestben tartassék meg.

A románoknak egyáltalán rossz kedvük van, kudarcot vallottak itt. Hiába hozták ide vagy 20 embert Romániából, nőket és férfiakat, két magyar színművészt, két költőt és egy k. az ismert dr. Pop Árpád — mind ez a fáradság, költség hiába volt, mert a már megismerkezett, ki is nyomatott egy európai Memorandum a zsebükből maradt. Nem volt egyáltalán rá alkalom felolvasni, annál kevésbé a konferencia nevében szót említeni. Gyűlésünk állhatatosan ragaszkodott első nap hozott határozatahoz és a „poly-etnikai államok” ügyeibe való beavatkozást levette egyszerűségeinkor naprendjéről. Hiába próbálták a román urak azt a kérdést kerülni utakon, — mint előző indítványt a jövő évi közgyűlésre — beszésmény, mert az elnök, Rühben ur, állhatatosan visszautasított minden ilyen próbálkozást.

A hollandusok igen jól fogadtak bennünket.

*) A „Magyarország” után.

végre mégis esik a közvélemény győze és a „sentencia communis” boldog, hogy oly derék embereket tanított.

Eltűnt az 5-ike.

Már 7 órák meggyűnk az iskolába. A tanrend az az, hogy 7—8-ig történet lesz. Várjuk, várjuk, hogy jöjjen a rettegett X. tanár. Egyszerre léptek hallunk a folyosón, az ajtó kinyílik és előttünk áll, nagyot ásitva — egy elkésett kollégánk. Megint hallunk lépteiket — kétsgéskülvén ezek férfilépések... A tanár bejött és nagy meglepetésünkre, örömeinkre, szeretet B. tanárunk áll előttünk.

Komolyan, de egyáltalán szívesen üdvözlö bennünket tanárunk ez mi tanácsban, és rámutatva az élet nehézségeire, ósztatón kívánja és elvárja tőlünk a kitartó, buzgó és szorgalmas tanulást.

..... Meg egyszer üdvözlöm önököt és óhajtom: álljon az önököt függő jó egyetértés közöttünk ezután is fenn, hogy annál könnyebben érthessünk ezét.

És most lassunk dolgozhunk!”

Alagy.

Nemesak a miniszterek voltak részt tanácskozásiában, de a hollandi anyakirályné is külön táviratban kívánt szerezni a kongresszus működésének. A hollandi mindkét kamara tagjai pedig fényes bankettet adtak a tisztelőinkre Scheveningenben. A 300 terítéket számláló tereben minden állam ezimere, a magyar is — ki volt fűggesztve a katonai zenekar az összes zenekze hymuszait — Rakóczy a magyaroknak — eljátszotta. Itt tehát minden leheté cslmerést és tiszteletet megkaptunk.

Az oláhoknak különösen rosszult esett a fő latin név, a franciák „árulása”. A nagy számmal jelenlévő francia szenátorok és képviselők határozottan felmondtak minden szolidaritást a románokkal. Igen érthetően értesükrre adta nekik Trochu szenátor, hogy Franciaország Magyarország fel bontásában kíván maradni és azért nem fogja az oláh rekrimnizációk protekcijába venni Csakonyan szökőge volt így határozott hangra a franciák részéről s ideje, hogy az a svindit Párisban az oláh testvéreikkel a magyar-gyalzással mindörökké abban maradjon. Gondoskodom róla, hogy a francia közvélemény kellőleg tájékozódjék, illetőleg fog legyen világitást egy éppirát adok ki e célból még egy hónapban Párisban, mely valamennyi eddigi román pamfletnek meg fog felelni s kimutatja, hogy ezeknek a panaszoknak semmi jóvá alapja nincs.

Nagyon kívánatos volna, h jövőre többen vennék részt az interparlamentaris konferencia tevékenységében; mert minden mástól eltekintve, már maga az érintkezés ennyi hely, Európa összes ügyéhez testületi képviselő egyénnek, haszon hasznára nézve. Magyarországon mind ott ott kell lenni, hol a nemzetek érintkezéséről van szó, látni és hallani kell bennünket, és a legjobb ezeket magunkat megismertetni és a rákaszórt rágalmakat elhárítani. 1896 nyáron jó alkalom lesz erre. Hiszen, hogy két közel ragadják meg.

A magyar kormány, mint itt meggyőződtem, minden lehetőt megtesz, hogy külügyminisztériumuk után a hollandi kormány figyelmét felhívja a románok szándékolt támadására. A hollandi kormány nem is mulasztotta el Van Houten belügyminiszter útját, és ki egyike a konferencia létesítőjének, a tagokat különösen felkéri, hogy az államok belügyeit ne tegyék tanácskozási tárgyává. Többet a holland kormány nem tehetett, mint ily alkotmányos érzelmi népnél minden hatalmi beavatkozást perhorreszkálni, de elég volt ez a barátságos jel, mert a magyar részről előlegesen megadott felvilágosítások a testület előfoglalatai tagjai meggyőzték az oláhok rekrimnizációinak nemesek helytelenségéről, de igazságtalanságáról is.

S ezzel vegyünk egyelőre búcsút a becsület, munkás és a mi fő: szabadsághoz szerető néptől, megköszönve nekik egy másik alkotmányért buzgó nemzet, a magyarok iránt tanúsított testvért szeretetüket.

Pázmány Dénes.

Román dolgok.

A „Tribuna” újnyi vastag betűkkel hozza: „A románok és magyarok Hágában.”

Előre beadták, hogy lauzensgót szözlött (?) a magyar szözl, midőn azt írta, hogy a románokat megverték Hágában. Maga Urechia írja a „Tribuna”-nak Hágából: „Biztosított ott, hogy Pázmány nem megy szerencsésen haza.” Azt is örömmel tudtja, hogy az interparlamentaris kongresszust 1896-ban nem fogják Budapestben tartani. Ezután részletesen leírja az előérőzlet lefolyását és a sok beszédnek a vége megie az, hogy szözlősbőlges az Urechia-féle 7-ik pontot törölték. Már most találja ki az olvasó, hogy hol az a nagy győzelem, mely annyira elragadta a „Tribuna”-t?

A vértanúk (?) látogatása Szegeden és Vácson.

Hogy miért kell minél sürrebben meglatogatni az állangolyokat, ezt a „Tribuna” így fogja meg: „A mi ellett kedveseinkre nézve nem lehet nagyobb öröm és vigasztalás, mint mind látni, hogy a nagy gyermekei, kikért (?) áldoztak este, róluk megenlékeznek. Örömdünk, mi-

dőn a román paraszokok fölül ilyeneket jeyegyeztünk fel”, t. i. a folyólatok látogatóját. (Addig hozza a „Tribuna” a hirt, meg egyszer elszakad. Szedő.) Most Szegeden az állangolyokban — a mint a „Tribuna” írja — van 8 román és 5 idegen. E szerint a románok ott nem idegenek.

Haragszik a „Tribuna”, hogy Crainicu Romulust Kolozsvárra idézték a memorandum-perben, holott a nevezett mára temetőben nyugszik. Ez az idézés — ugymond — a sors iróniája, mely azt a szözlőrágot igazolja, hogy a román harcosoknak (?) meg a sirban síneken a hatalmon lévő miatt nyugodalmat? (Ez igazán ezíra víz. Szedő.)

Nagy éges.

Nagy éges volt Fenesen, Zalata mellett. 38 gazdának mindene oda égett. Motora Miklós, g. kel lelkesz adokozásra hívja fel a román közönséget a egyetek között ezeket is írja:

„Mi legbübb reményünknek Lukács Béla miniszter 6 nagyboldogsága helyezzük, hogy a szenvedőket enyhíteni fogja vélelűzetűl bökészével, a melyet már a szerencsétlenek iránt számtalanszor tanusított.”

Természetes, hogy a „Tribuna” ezért nem vállal felelősséget s ezért adta „Nyitl tér”-ben ezt a felhívást.

A „Gazeta” és a kolozsvári pénzintézetek.

Vezérekibbkn szözl fel a „Gazeta” az el-len, hogy a kolozsvári pénzintézetek a kormány segélyéhez fordulnak. A kormány ezen segélygel a nem magyarok jogtalanságát (?) követ el, midőn egyez máj-klíkknek érdekeit modítja elő, de egyáltalán demajálodik (?) és hazafiatalanság (?) követ el. Már t. i. a „Gazeta” hite szerint.

1896-ban Budapestben?

A „Gazeta” úgy hallja, hogy Lukács Béla kereskedelmi miniszter 1896-ban közös táncot akar rendezni, a melyben a románok, szászok, szerbek és idők is kégyeletek lennének. Remélik, hogy nem lesz képek egyetlen nemzetiségét is szerzeni, kielt bábuának hasznádjón a komédiához, a mely a milliónum fényét fogja emelni. (A ki megéri, majd fogja látni. Éjre meg a „Gazeta” is. Szedő.)

Irodalom.

Ponorí Thewreuk Árpád mint szerző által, az „Országos Állatvédő-egyesület” igazgató titkára Dr. Szalkay Gyula tanár urna ajánlja, „[U] h angok” cím az által-élegetek, szatírákat s másfeleket tartalmazó füzet jelent meg, melyből a megkezdett mutatónyuk folytatásul ismét az alábbi két verset közöljük:

A madárköltő panasza.

Miért vetél ki meleg fészkeimből, rossz szívű legyeknek?

Tollatlan testünk, ime, miként didergő! Lágyírsz meg sziveltet s vigy minket vissza szőlőnkhez.

Hogy betakarj meg szénáryaival, Hol van anyánk? Hozzá vigy minket vissza legottan!

Éhen kell haluunk nélküle! Vissza tehát!

Oh jaj! Hasztalanul könyörgötek a durva fiúnak!

Meg nem látjátok a gonosz indulatát!

Ez szökőnyával haza tért s a fókákat otthon

Megkínosza a zánán kégyetelenül megöl.

Ha elorozzák a bölcsenök a zsenge lakóját:

Mily szörnyő kímél gyötírt az edes anyát!

Ha elorozzák a fészekenek a zsenge főjét:

Vajjon a zsenge madár anyja nem érez-e kint?

Érez, mert fiain szeretettel esling a madár is.

Nem vadász-e tehát bántani kis fiát?

Írtsd ki e vadásdot, nevelő, hogy senki se bántson,

A gyerekek közt már nekik, madárkifutak!

Magy. kel. szent ált. kötv. 1876-ból	124
Magy. földtérh. kötvény 4%	95,75
Italmérés jog megváltási kötvény	100
Horvát-szlavon földtérh. kötvény	97
Magy. nyeresémszolg. kötvény	98,25
Taraszok 4% oszlopai sorozat kötvény	143
Osztrák járadék papírab	98,75
Osztrák járadék ezüstben	98,75
Osztrák járadék aranyban	123,75
Osztrák kőolajkölcs. 4%	97,75
1860. évi osztrák államszolg.	140
Osztrák-magyar bankcsekvény	101,50
Magyar hitelbank-részvény	467
Osztrák hitelbank-részvény	397,20
Osztr.-magy. államszánt. részvény	357
20 frankos arany (Napoleon'dor)	987
Németbirodalmi márka	60,90
London vista	124,25
Paris vista	49,30
20 márkás arany	12,18

Sz. 2840.—1894. urb.

Hirdetmény.

A brassói kir. törvényszék közölni teszi, miszerint a rozsnyói tagostási ügyben annak megállapítására, hogy a felmérés és tagostási eljárástól, mely erdő területek kívánnak kihagyni, póttárgyalási hatánapul Rozsnyó közűs bázához f. évi október 29. napjának délelőtt 9 órája tügezzel ki, mely napra érdekeltek azok megjezzenek idézettek, hogy kimaradásuk a tárgyalás megtartását nem fogja akadályozni. A tárgyalást Vízj József kir. törvényszéki bíró fogja vezetni.

Brassó, 1894. aug. 28.

A kir. törvényszéktől.

Vizy József,
eliáró bíró.

802 2-8

Sz. 435.—1894. Fogaras vármegye főispánja

Pályázati hirdetés

A kormányzatomra bízott Fogarasi vármegye törvényhatóságánál üresedésben lévő, s a vármegye **f. évi október hó II-én** tartandó özi rendes közgyűlésén választás útján betöltendő központi pénztárnoki állomásra ezzel pályázatot hirdetek

Felkírtának tehát mindazok, kik ezen 1000
frt évi fizetés és 200 frt évi lakpénztári javadal-
mazott pénztárnoki állomást elnyerői óhajtsák,
hogy: kellően bélyegzett, s az 1883. I. t. c. vo-
natkozó §-ában körülírt képességet igazoló ok-
mányokkal felszerelt kérelmüket hozzám f. évi
október hó 1-ig beérőzolgnyújták be.

Pályázótól megkérdeztük, hogy a pénztári évi fizetésnek megfelelő biztosítékot készpénzben vagy értékpapirokban lehessen-e.

A határidő eltelte után netán beérkező folyamódványok figyelembe vételit nem fogadják.

Fogarasz, 1894. szept. 5.

Fogarás, 1894. szept. 5.

Bausznern Guido

HIRDETÉSEK

fölvétele^{nek}

a kiadó-hivatalban.

Bodok1

MATILD-FORRÁS

különösen kötött szénsavban és szénsavas nátriumban rendkívül gazdag, kristálytisztá égvényes-vasas savanyúvíz.

Első rangú aczél-forrás.

*A világforgalomban legfelségesebb, legolcsóbb és leg-
egészségesebb — megfelelő szakértelemmel természetihűen
kezelt — a maga nemében páratlan savanyuvíz*

Legelegánsabb borviz.

*Női bántalmaknál, a gyomor és az idegrendszer bántalmainál, vérszegénységen alapuló betegségeknél. páratlan hatá-
sú gyógy-ital!*

Egy literes üveg víz ára üvegeseréléssel 5 krajczár.

Καρητό,

Brassóban Weisz Mihály-utca 12. szám alatt lévő raktárban továbbá minden ásványviz-kereskedésben és a vendéglőkben.

Tisztelettel

György József

a forrás kezelője,
Bodok. (Háromszékmegye)

160 (1—100)

LEMBERGI KIÁLLÍTÁSI SORSJEGYEK

Utolsóelőtti
H É T !

à 1 frt.
FÖNYEREMÉNY

Utolsóelőtt
H É T !

60,000 forint.

Kaphatók:

ADLER L. Jakab banküzletében és a **»BRASSÓ«** kiadóhivatalában.

Brassó, nyomatja és kiadja a „Brassó” nyomdája — Grünfeld Vilmos